

РЕШЕНИЕ

№ 341

гр. Бургас, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ

при участието на секретаря ЗИНАИДА Г. МОНЕВА
като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР Д. МУРТЕВ Гражданско дело
№ 20222120107842 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по повод искова молба на Г. Н. С., ЕГН:*****, с адрес: гр. Б, ж.к. “чрез пълномощника и съдебен адресат адв. З. Б., със съдебен адрес: гр. Б ул. „, срещу Главна Дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението” към Министерство на вътрешните работи, с адрес: гр. С, ул. „представявана от гл. комисар Н Н. - директор, с адрес за призоваване: гр. Б, ул. „, за осъждане на ответника да заплати сумата от 504 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 72 часа за периода от 01.07.2019г. до 10.07.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1.143 , сумата от 30 лева лихва за забава за периода от първо число на всеки месец, следващ съответното тримесечие на отчитане на труда до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба.

Ищецът твърди, че в периода 01.07.2019 г.- 10.07.2020 г. е полагал труд на длъжност „командир на екип“ в РСПБЗН - Б към Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“- Б при ГД “Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, като поради естеството си на работа полагал 24 - часови дежурства, които се отчитали на тримесечие. Съгласно чл. 142, ал.1, т.1 от Закона за Министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ ищецът бил със статут на държавен служител. Сочил се, че през процесния период били действали различни наредби, приети на основание чл.187 от ЗМВР, които впоследствие били отменени. Поради тази причина се счита, че била налице празнота, която следвало да се запълни със субсидиарното приложение на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата и в частност разпоредбата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ. С тези доводи сочи, че за периода 01.07.2019г.- 10.07.2020г. положеният от него нощен труд от 504 часа нощен труд следва да бъде преизчислен с коефициент 1.143 на 576 часа. Намира, че е положил извънреден труд от 72 часа, който работодателят не му бил заплатил.

Моли на основание чл.242, ал.1 от ГПК, съдът да постанови предварително изпълнение на решението в частта му за присъдените суми за възнаграждение.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, с който исковата молба се счита за допустима, но неоснователна. Ответникът не оспорва наличието на служебно правоотношение между него и ищеца, който заемал длъжността „командир на екип“ в РСПБЗН – Б, към Регионална дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“- Б, при ГД “Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР. Оспорва се твърдението на ищеца, че следва да се

приложи НСОРЗ и по-специално твърдяната трансформация на нощен в дневен труд, съобразно претендирания коефициент. Ответникът сочи, че нормативният акт, от който ищецът извлича основанието на иска си, се прилага само за работници по КТ. Заявява се, че ищецът е служител на МВР и за изчисляване на трудовото му възнаграждение се прилага ЗМВР. Навежда се за приложимостта и на две наредби- Наредба № 8121з- 776/29.07.2016г. за реда за организацията, разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР и Наредба № 8121з-36/07.01.2020г. за реда за организацията, разпределението на работното време, за неговото отчитане, компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР. Сочи се, че цитираната в исковата молба Наредба № 8121з- 908/02.08.2018 г. била отменена с Наредба № 8121з1059/26.09.2019 г., и препращала отново към Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. Извежда се виждането, че според приложимата правна уредба съотношението между дневен и нощен труд на служителите на МВР е 8:8 часа или равно на коефициент 1, а не на твърдения 1.143. Цитира се също и заповед на министъра на вътрешните работи, в която е указано нощният труд да се заплаща по 0,25 лева. Излага се, че за определен период, когато е действала Наредба № 8121з407/11.08.2014г. се е извършвало такова компенсиране с прилагането на коефициент 0.143, но според ответника това е било в разрез със ЗМВР и е било поправено с последвалите издадени наредби. Пзовава се на решение на Съда на Европейския съюз от 24.02.2022 г., като се сочи и че с изменение на ЗМВР е визирано понастоящем, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24- часов период. Излагат се подробни съображения за разликата между нощен и извънреден труд, както и за приложимата в тази насока правна уредба. Отрича се и основателността на претенцията за лихва.

В съдебното заседание от 09.02.2023г. бе направено и прието изменение на предявените претенции чрез увеличение, както следва: от 504 лв. на 751.86 лв. за главницата, и от 30 лева на 204,49 лева за обезщетението за забава.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, приложения по делото доказателствен материал и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не се спори, а това се установява от представените от ответника писмени доказателства, че през процесния период страните са били обвързани от служебно правоотношение, по силата на което ищецът Г. Н. С. е заемал длъжността „командир на екип” в РС „Пожарна безопасност и защита на населението” - Б, към РД „Пожарна безопасност и защита на населението”- Бургас при ГД „Пожарна безопасност и защита на населението” към МВР.

Видно от представените протоколи, както и от заключението на вещото лице по изготвената съдебно-икономическа експертиза, през процесния период ищецът е работил на 24-часови смени, по време на които е полагал и труд през нощта за времето от 22.00 ч. до 06.00 ч., при сумирано изчисляване на работното време на тримесечие.

По делото е прието експертно заключение, което не се опровергава от други събрани по делото доказателства, изготвено е от лице със задълбочени познания в съответната област, поради което го съдът то кредитира като обективно и компетентно. Вещото лице сочи, че през периода 01.07.2019 - 10.07.2020 год. ищецът е положил 616 часа нощен труд, които, преизчислени с коефициент 1,143, възлизат на 704.09 часа дневен труд, а разликата между преизчисления и отчетения по протоколи положен нощен труд възлиза на 88.09 часа, за които не е заплатено допълнително възнаграждение в размер от 751.86 лева, а дължимата лихва за забава възлиза общо на сумата от 204,49 лв.

Безспорно е по делото и обстоятелството, че така положения нощен труд не е преизчисляван в дневен такъв, както и че е бил заплащан своевременно при ставка по 0,25 лв. на час през периода август 2019г. – януари 2020г., а за периода м.февруари 2020- месец юли 2020 г.- по 1.00 лв. на час.

С оглед на така изложеното съдът намира предявените искове за основателни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 176 и 179, ал. 1 от ЗМВР, брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно възнаграждение и 2 допълнителни такива, като се изплащат допълнителни възнаграждения за научна степен, за полагане на труд през нощта-от 22.00 ч. до 06.00 ч., за полагане на труд на официални празници и за времето на разположение. В ал. 2 е предвидено, че условията и редът за изплащане на тези допълнителни възнаграждения се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер- с негова заповед. Чл.

178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР е посочено, че към основното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР следва да се изплаща допълнително възнаграждение за извънреден труд. Съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗМВР, действал към процесния период, преди изменението с ДВ бр.60/2020 г., нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно/40 часа седмично, при 5-дневна работна седмица, а ал. 3 сочи, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни- подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24- часови смени- сумирано за тримесечен период, като при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 и 06.00 ч., през което време работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. В ал. 5, т. 2 е предвидено, че за служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време, до 280 часа годишно, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение, съгласно ал. 6, а в ал. 7 е предвидено, че извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно.

Съгласно чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Процесният исков период /01.07.2019 г.- 10.07.2020 г./ попада в обхвата на действие на Наредба № 8121з-908/02.08.2018 год. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности, Наредба № 8121з776/2016г. и Наредба № 8121з-36/07.01.2020 год., които предвиждат възможност държавните служители в МВР да полагат труд и през нощта, между 22.00 и 06.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. В тези наредби не е заложено при сумирано отчитане на работното време отработените часове нощен труд да следва да се преизчисляват с определен коефициент, каквато е била регламентацията на действащата до 01.04.2015 год., а впоследствие и в периода 11.07.2016 г.- 02.08.2016 г. разпоредба на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з407/11.08.2014 год. Непредвиждането на изрична разпоредба в тази насока не следва обаче да се тълкува като невъзможност или забрана за извършване на обсъденото погоре приравняване и преизчисляване със сочения коефициент. Следва да се приеме, че тази липса съставлява непълнота в специалната правна уредба, засягаща служителите в МВР, която следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми на общата НСОПЗ, в частност чл.9, ал.2. Това субсидиарно прилагане се налага поради факта, че случаят засяга полагане на труд по служебно правоотношение, а третирането му по различен начин от работещите по трудово правоотношение относно изчисляването на часовете положен труд при сумирано изчисляване на работното време би довело до недопустимо поставяне на служителите на МВР в по-неблагоприятно и дискриминационно положение спрямо работещите на трудов договор лица. Следва да се съблюдава и гарантираното от Конституцията равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, и в тази връзка следва да бъдат поставени при еднакви условия всички служители, полагащи труд.

Соченият по- горе извод не се променя и от постановеното решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС – Луковит. С решението си СЕС приема, че чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88ЕО не налагат приемането на изрична национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Такова уреждане в националното ни законодателство е сторено, но извън процесния период, когато е определено вече каква е нормалната продължителност на работното време на полагания от държавните служители в системата на МВР нощен труд. СЕС е посочил, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. За адекватни такива, отчитайки тежестта и значимостта на нощния труд на служителите в МВР, не могат да се приемат и придобивки, като ранно пенсиониране, безплатна храна, униформено облекло, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в по-голям размер и др. В националното ни законодателство липсва предвиден адекватен механизъм за компенсиране на служителите в МВР, който да не ги поставя в по- неблагоприятно положение от

работниците и служителите, полагащи труд по общото трудово законодателство, което налага извършване на исканото преизчисляване с посочения от ищеца коефициент.

В чл. 9, ал. 2 на НСОПЗ е предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, който коефициент според съда възлиза на 1,143, изчислен като съотношение между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време (8 часа към 7 часа). От заключението на вещото лице по настоящото производство се установява, че през процесния период ищецът е положил общо 616 часа нощен труд, които, преизчислени с коефициента 1,143, се равняват на 704.09 часа дневен труд, т.е. налице е разлика от 88.09 часа, за които на ищеца се дължи допълнително парично възнаграждение от 751.86 лева.

Ответникът не е представил доказателства, от които да е видно, че е заплатил тази сума, поради което така предявената главна претенция следва да бъде уважена в цялост, ведно с претенцията чл.86 от ЗЗД за присъждане на законната лихва за забава върху главницата, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. За основателен следва да се счита и акцесорният иск за обезщетение за забава за периода от 01.11.2019 г.- 02.12.2022г. в общ размер от 204,49 лв., поради липса на заплащане на главницата.

На основание на чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 1, т. 1, чл. 72, ал. 1 от ГПК и чл. 359 от КТ, следва да бъде осъден ответникът да плати по сметка на РС- Бургас държавна такса върху уважените искове, в размер от 100 лева, както и заплатените от бюджета на съда разноски за вещо лице в размер на 150 лева.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК следва да бъдат присъдени на ищецът и сторените от него разноски, възлизащи на сумата от 500лв. - заплатено адвокатско възнаграждение, което не е прекомерно предвид обстоятелството, че е уговорено за процесуално представителство и защита по два обективно съединени иска.

Предвид императивната разпоредба на чл. 243, ал. 2 във вр. с чл. 242, ал. 1, ГПК, не следва да бъде уважавано искането на ищеца за допускане предварително изпълнение на решението в частта му относно присъдената главница, съгласно изричната молба на ищеца.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, представлявана от Н. Н., да заплати на Г. Н. С., ЕГН:*****, с адрес: гр. Б, ж.к. „“, сумата от 751.86 лева (седемстотин петдесет и един лева и осемдесет и шест стотинки), представляваща допълнително възнаграждение за 88.09 часа извънреден труд, положен през периода 01.07.2019 г.- 10.07.2020 год. на основание служебно правоотношение между страните, по силата на което ищецът Г. Н. С. е заемал длъжността „командир на екип“ в РС „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Бургас към РД „Пожарна безопасност и защита на населението“ - Б при ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, ведно със законната лихва върху сумата, начинаей от датата на подаване на исковата молба- 02.12.2022г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 204.49 лв. (двеста и четири лева и четиридесет и девет стотинки), представляваща сборно обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 01.11.2019 г.- 02.12.2022 г.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, представлявана от Н. Н., да заплати на Г. Н. С., ЕГН:*****, с адрес: гр. Б, сумата от 500 лв. (петстотин лева), представляващи съдебно- деловодни разноски.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, представлявана от Н. Н., да заплати по сметка на РС- Б, сумата от 250 лв. (двеста и петдесет лева), представляваща държавна такса и възнаграждение на вещо лице, както и сумата от 5 лв. държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на ищеца Г. Н. С. за допускане на предварително изпълнение на настоящото съдебно решение, в частта му за присъдената главница.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Б, в двуседмичен срок, считано от по-ранната измежду двете дати – 23.02.2023г. или датата на получаване на препис от решението.

Вярно с оригинала: З.М.

Съдия
при
Районен ^{/п/}
съд – Ал.Муртев _____
Бургас: